

Jak bezpečně rozdělávat oheň v přírodě

Pobyt v přírodě je pro mnoho lidí spojen s táborákem, opékáním špekáčků nebo posezením u ohně. Oheň však vedle příjemné atmosféry přináší i určitou míru rizika. Aby se příjemně strávený čas v přírodě nezměnil v nebezpečnou situaci, je důležité dodržovat základní zásady bezpečného rozdělávání a používání ohně.

Při plánování rozdělání ohně je důležité myslet především na bezpečnost okolí. V lesích je možné rozdělávat či udržovat otevřený oheň pouze na vyhrazených místech. Mimo les lze oheň rozdělávat jen v dostatečné vzdálenosti od hořlavých materiálů a porostů, přičemž od okraje lesa je nutné dodržet odstup nejméně 50 metrů. V blízkosti stohů, seníků nebo skladovaného sena musí být tato vzdálenost alespoň 100 metrů. Oheň by se nikdy neměl rozdělávat v suché trávě, na strništích ani v místech se vzrostlým porostem. Smyslem těchto pravidel je předcházet situacím, kdy by se oheň mohl vymknout kontrole a rozšířit do okolí.

Zvýšenou pozornost je třeba věnovat výběru vhodného místa i přípravě ohniště. Nejbezpečnější je založit oheň na holé zemině, písku nebo šterku, kde nehrozí vznícení okolního porostu. Bezprostřední okolí ohniště by mělo být zbaveno suché trávy, listí, jehličí a drobných větví, které by mohly snadno vzplanout. Součástí přípravy by mělo být také bezpečné ohraničení ohniště. Ohraničení kameny nebo navršenou zeminou vytváří bariéru, která omezuje riziko šíření plamenů a žhavých částic do okolí. Takto připravené ohniště výrazně snižuje pravděpodobnost vzniku a rozšíření požáru.

Bezpečnost nezávisí pouze na správně zvoleném místě, ale také na způsobu zacházení s ohněm. K jeho rozdělání je vhodné používat pouze běžný podpalový materiál jako je papír a suché dřevo. Používání benzínu, nafty, lihu nebo jiných hořlavých kapalin může vést k prudkému vzplanutí a vážným zraněním. Oheň by nikdy neměl zůstat bez dozoru, a to ani na krátkou dobu, zejména jsou-li poblíž děti. V blízkosti ohniště musí být vždy připraven dostatek vody nebo písku pro jeho bezpečné uhašení. Neméně důležité je sledovat aktuální povětrnostní podmínky. Silný vítr může přenášet jiskry na značnou vzdálenost a zapálit suchou vegetaci i daleko od ohniště. Riziko vzniku požáru výrazně roste také během dlouhodobého sucha a vysokých teplot, kdy je přírodní prostředí mimořádně náchylné ke vznícení. V takových situacích je vhodné zvážit, zda rozdělávání ohně neodložit na příznivější dobu.

Přestože se může zdát, že největší riziko představují vysoké plameny, v praxi bývá častým problémem nedostatečné uhašení ohniště. Mnoho požárů vzniká až po odchodu návštěvníků, kdy v popelu zůstávají skryté žhavé uhlíky. Ty mohou i po několika hodinách znovu vzplanout.

Před odchodem je proto nutné ohniště důkladně prolít vodou, promíchat popel a zkontrolovat, zda je nejen popel, ale i půda pod ohništěm zcela chladná. Pokud není k dispozici dostatek vody, lze využít zeminu nebo písek, avšak vždy je nutné se přesvědčit, že již nehrozí další doutnání.

Ani při dodržení všech preventivních opatření však nelze vznik mimořádné události zcela vyloučit. Pokud se oheň začne šířit mimo ohniště, je rozhodující rychlá reakce. Malé počínající požáry lze často uhasit vodou, pískem nebo hlínou ještě před jejich rozšířením. Jakmile však plameny nabývají na intenzitě, zasahují větší plochu nebo je jejich šíření podporováno větrem, neměla by být bezpečnost osob podceňována. V takové situaci je vhodné okamžitě přivolat hasiče prostřednictvím tísňové linky 150 nebo 112, opustit nebezpečný prostor a upozornit ostatní osoby v okolí.

Oheň v přírodě může být příjemnou součástí pobytu venku, pokud je s ním zacházeno odpovědně. Dodržování základních pravidel a správné vyhodnocení rizik pomáhají předcházet vzniku požárů.

Nezapomeňte! Šťěstí přeje připraveným!

autor: kpt. Ing. Alena Sládková